

Sa'd ibn abi Waqqaas

Lejonets klor!

En ständig ström av inkommande nyheter oroade de troendes befälhavare Omar ibn Al-Khattab. Dessa nyheter handlade om de bedrägliga angrepp som de persiska styrkorna lanserat mot muslimerna i slaget vid Al-Jisr och som kostade muslimerna 4 000 liv på en enda dag, och dessutom om irakiernas avsägelse av trohetseden och deras kränkning av överenskomna förbund. Han beslöt därför att personligen leda de muslimska trupperna i ett avgörande slag mot Persien. Faktum är att han begav sig iväg åtföljd av några av sina följeslagare och lämnade 'Ali ibn Abi Talib (Må Allah vara nöjd med honom) kvar som sin ställföreträdare över Al-Madinah.

Men han hade knappt lämnat Al-Madinah förrän några av hans följeslagare fann det klokare att be honom återvända och utse någon annan till denna uppgift.

Denna uppfattning antogs av 'Abd Ar-Rahman ibn 'Awf, som ansåg det oklok att riskera kalifens liv på detta sätt medan islam genomgick sina mest avgörande dagar.

Omar beordrade muslimerna att samlas för offentligt samråd. Gemensam bön tillkännagavs sedan och 'Ali ibn Abi Talib skickades bud efter. Han

gick med några Madinabor till platsen där Omar och hans följeslagare väntade. Till slut accepterade de 'Abd Ar-Rahman ibn 'Awfs åsikt. Församlingen beslöt att Omar skulle återvända till Al-Madinah och att en annan muslimsk ledare skulle väljas för att bekämpa perserna.

Omar samtyckte till deras beslut och frågade sedan sina följeslagare: "Vem anser ni vara lämplig att skickas till Irak?" De tänkte tyst en stund. Sedan ropade 'Abd Ar-Rahman ibn 'Awf: "Jag har hittat honom!" Omar sade: "Vem är det?" 'Abd Ar-Rahman sade: "Lejonets klor: Sa'd ibn Maalik Az-Zuhariy."

Muslimerna stödde hans val. Omar skickade sedan bud efter Sa'd ibn Maalik Az-Zuhariy, även känd som Sa'd ibn Abi Waqqas, och utnämnde honom till guvernör i Irak och arméns befälhavare.

Vem är dessa "Lejonets klor"? Det är han som, varje gång han vände sig mot profeten medan denne satt bland sina följeslagare, hälsades glatt av profeten med orden: "Det är min morbror."

Kan någon berätta för mig vem hans farbror var? Det var Sa'd ibn Abi Waqqas. Hans farfar var Uhaib ibn Manaaf, faderns farbror till Aaminah, profetens ﷺ moder. Han omfamnade islam när han var 17 år gammal. Han omfamnade islam mycket tidigt. När han talade om sig själv sade han: "Jag bevittnade en dag då jag var tredje i islam," vilket innebär att han var den tredje att omfamna islam.

När profeten ﷺ talade om den Ende Guden och om den nya religion vars läror han skulle sprida runt om, och innan han använde Dar Al-Arqam som tillflyktsort för sig själv och följeslagarna i de tidiga dagarna, hade Sa'd ibn Abi Waqqas redan svurit trohetseden till profeten ﷺ.

Historiska och biografiska källor informerar oss om att Abu Bakrs konvertering var orsaken till Sa'ds omfamnande av islam. Han kan ha varit en av dem som tillkänagav sin tro i islam efter att Abu Bakr övertalat dem. Denna grupp inkluderade Othman ibn 'Affaan, Az-Zubair ibn Al-'Awaam, 'Abd Ar-Rahman ibn 'Awf och Tallha ibn 'Ubaid Allah. Det utesluter dock inte möjligheten att hans konvertering hade skett i hemlighet och att han hade trott ännu tidigare.

Sa'd ibn Abi Waqqas hade många ädla egenskaper som han kunde vara stolt över. Han nämnde dock aldrig arrogant dessa förtjänster, utom för två stora privilegier. Först var han den förste att kasta ett spjut i Allahs sak

och den förste att träffas av ett. Andra var han den ende för vilken profeten ﷺ hoppades att hans föräldrar må vara hans lösen. Det inträffade när profeten ﷺ sade till honom på Uhud-dagen: "Kasta, Sa'd. Må min fader och moder vara din lösen." Ja, han nämnde alltid stolt dessa två ädla välsignelser. Tackande Allah sade han alltid: "Vid Allah, jag är den förste araben att kasta ett spjut i Allahs sak."

'Ali ibn Abi Talib sade: "Jag har aldrig hört profeten ﷺ hoppas att hans föräldrar må vara någons lösen utom Sa'ds. På Uhud-dagen hörde jag profeten ﷺ säga: 'Kasta Sa'd. Må min fader och moder vara din lösen.'"

Sa'd ansågs vara en av de modigaste arabiska och muslimska ryttarna. Han ägde två vapen, sitt spjut och sin bön. Varje gång han genomborrade en fiende med sitt spjut skadade han honom; varje gång han åkallade Allah svarade Han. Han och följeslagarna såg alltid att detta berodde på profetens bön till hans förmån. En dag, när profeten såg honom göra något som glädde och förtjuste honom, framförde han följande bön: "O Allah, låt hans spjut träffa med säkerhet och besvara hans bön."

Det var på detta sätt han blev berömd bland sina följeslagare för sin bön, som var som ett vasst svärd. Han visste det om sig själv; därför förbannade han aldrig en person. Sa'd överlät bara åt Allah att göra med honom som Han behagade.

Ett exempel på det är vad 'Amir ibn Sa'd en gång berättade: Sa'd såg en gång en man förolämpa 'Ali, Talha och Az-Zubair. Han förbjöd honom, men han slutade inte. Sa'd sade då: "Då skall jag åkalla Allah mot dig." Mannen sade: "Du hotar mig som om du vore en profet."

Sa'd gick därifrån, utförde sin tvagning och bad två rak'ahs. Sedan lyfte han sina händer och sade: "O Allah, om Du vet att den mannen har förolämpat folk som redan har fått av Dig det som är det bästa och hans förbannelse av dem har irriterat Dig, gör då ett exempel av honom." Det hade knappt gått en kort stund förrän en vilsekommen kamel gick ut ur ett hus. Ingenting kunde stoppa den tills den gick in bland en folkskara som om den sökte efter något. Sedan angrep den mannen och han föll mellan dess ben. Den fortsatte att sparka ned mannen tills han dog.

Om detta fenomen skulle bevisa något, bevisade det framför allt hans själs renhet, ärligheten i hans tro och djupet av hans uppriktighet. Han sökte alltid stödja sin fromhet med halal-mat; med stor envishet vägrade han alltid att ta tvivelaktiga pengar.

Sa'd levde tills han blev en av de rikaste muslimerna. När han dog lämnade han efter sig en stor förmögenhet. Trots att penningars rikedom och laglighet sällan finns tillsammans, förenades de säkert i Sa'ds händer. Sålunda skänkte Allah honom en stor mängd halal-pengar.

Han (Må Allah vara nöjd med honom) var en stor gestalt i välgörenhetshandlingen, lika mycket som han var en stor gestalt i det rättfärdiga valet av sina penningkällor. Hans förmåga att samla rent halal-pengar var lika med, om inte en del av, hans förmåga att donera dem i Allahs sak.

Han blev sjuk under Avskedsvallfärden när han följde profeten ﷺ, som besökte honom. Sa'd frågade honom ﷺ: "O Allahs sändebud, jag äger mycket pengar och det finns ingen som ärver av mig utom en dotter. Får jag bidra med två tredjedelar av mina pengar som allmosa?" Profeten ﷺ sade: "Nej." Sedan sade han: "Då hälften av dem?" Profeten ﷺ sade: "Nej." Sedan sade han: "Då en tredjedel?" Profeten ﷺ sade: "Ja, och tredjedelen är för mycket. Att lämna dina arvingar välmående är bättre än att lämna dem beroende av någon. Om du spenderar pengar i Allahs sak skall du belönas för det, till och med den bit du lägger i din hustrus mun."

Sa'd förblev inte fader till en enda dotter, ty han välsignades senare med andra barn.

Sa'd brukade gråta mycket av fromhet. Varje gång han lyssnade på profetens ﷺ predikande eller rådgivande rann hans tårar rikligt, så att hans tårar nästan fyllde hans famn.

Han välsignades med framgång och fullbordande. En gång satt profeten ﷺ med följeslagarna när hans ögon stirrade mot horisonten medan han lyssnade på vad som uppenbarades hemligt och viskande. Sedan tittade han på sina följeslagares ansikten och sade: "En man som tillhör paradiset skall snart dyka upp." Följeslagarna vände sig åt alla håll och försökte ta reda på vem denna framgångsrika person kunde vara. Efter ett tag anlände Sa'd.

Senare bad 'Abd Allah ibn 'Amr ibn Al-'Aas enträget om att Sa'd skulle berätta för honom vilken gudsdyrkan eller gärning som gjort honom berättigad till en sådan belöning. Sa'd berättade för honom: "Ingenting mer än vad vi alla gör eller dyrkar, utom att jag inte bär något agg eller hat mot någon muslim."

Det är "Lejonets klor" som 'Abd Ar-Rahman ibn 'Awf hade beskrivit honom. Det är mannen som Omar valde för Al-Qaadisiyahs stora dag.

De troendes befälhavare hade insikt i alla hans glänsande förtjänster när han valde honom för den svåraste uppgiften som islam och muslimerna stod inför:

Hans böner hördes och besvarades; om han bad Allah om seger, skulle den beviljas honom.

Hans mat var ren, hans tunga var ren, hans samvete var rent.

Han var en man som tillhörde paradiset, som sändebudet ﷺ hade förutsagt.

Han var ryttaren på Badr-dagen, ryttaren på Uhud-dagen och i varje slag han upplevde med profeten ﷺ.

Och en sak till, som Omar inte skulle glömma och inte underskatta värdet och vikten av bland de egenskaper som borde finnas hos vem som helst som ställs inför stora uppgifter, var styrkan och fastheten i hans tro.

Omar glömde inte vad som hände mellan Sa'd och hans moder när han konverterade till islam och följde profeten ﷺ. Vid den tidpunkten hade alla försök att hindra och förhindra honom från Allahs sak misslyckats. Hans moder använde ett knep som ingen tvivlade på skulle besegra Sa'ds själ och driva honom tillbaka till sitt folks avgudar. Hon tillkännagav sin avhållsamhet från mat och dryck tills Sa'd återvände till sina förfäders och fränders religion. Hon genomförde faktiskt sin hungerstrejk med dödsutmanande beslutsamhet och hade nästan nått döden.

Trots allt detta brydde sig Sa'd inte. Han skulle inte sälja sin tro och religion för något, inte ens om det vore hans moders liv. I hopp om att hans hjärta skulle ge vika när han såg henne, tog några släktingar Sa'd till hans moder, som höll på att dö.

Sa'd gick till henne. Scenen var så gripande att till och med bergsstenar skulle ge vika och smälta. Men hans tro på Allah och Hans sändebud visade sig vara starkare än stenar och järn. Han kom med sitt ansikte närmre och ropade så att hon kunde höra honom: "Du vet, vid Allah, moder, om du hade 100 själar som kom ut en efter en, skulle jag inte överge min tro i utbyte mot något. Ät då om du vill eller ät inte!"

Hans moder ändrade sig. En gudomlig uppenbarelse hälsade Sa'ds hållning och stödde den. "Men om de (båda) kämpar med dig för att du skall tillbe vid Min sida sådant som du saknar kunskap om, lyd dem då inte..." (31:15).

Är han inte, sannerligen, Lejonet i sina klor? Därför bör de troendes befälhavare överlämna Al-Qaadisiyahs standard till honom och kasta honom mot perserna, som värvade mer än 100 000 tränade krigare utrustade med de farligaste vapen som jorden någonsin hade bevittnat, ledda den dagen av de mest intelligenta och listiga krigsherrarna.

Sannerligen, alla dessa fruktansvärda legioner – skall Sa'd möta dem med sina bara 30 000 krigare, utrustade bara med spjut, inget mer. Men deras hjärtan var fyllda med den nya troens vilja med allt vad det representerar: tro, kraft och en sällsynt, bländande, långtansfull strävan mot döden och martyrskapet.

De två arméerna möttes i strid. Nej, de möttes ännu inte. Sa'd är fortfarande där och väntar på de troendes befälhavares råd och instruktioner. Slutligen anländer Omars budskap och beordrar honom att röra sig mot Al-Qaadisiyah, Persiens port. Omars ord representerade ljus och vägledning: O Sa'd ibn Wahib, låt dig inte bedras om det sägs: "Du är profetens farbror och hans följeslagare." Vet att det inte finns något förhållande mellan Allah och någon utom genom lydnad mot Honom. Alla människor, de förnäma såväl som de enkla, alla är lika inför Allah. Allah är deras Gud och de är Hans tjänare. Förhållandet mellan dem är ett av tävlan om preferens genom deras välmående, medan de bara kan få vad som finns i Allahs händer genom lydnad mot Honom. Kom ihåg profetens ﷺ hållningar som han höll fast vid från den tid han sändes till oss tills han lämnade vår värld. Håll fast vid dem; det är en order.

Sedan sade han till honom: Skicka mig information om alla dina omständigheter. Var har du nått och hur? Vad är din fiendes ställning i förhållande till din? Låt dina meddelanden göra mig som om jag faktiskt ser dig.

Sa'd skrev till de troendes befälhavare och beskrev allt. Han visade honom nästan varje soldats ställning och tillstånd. Sa'd nådde Al-Qaadisiyah. Perserna samlade sin armé som de aldrig gjort förut och utsåg till sin ledare en av de mest berömda och farliga befälhavarna, Rustum.

Sa'd skriver till Omar, de troendes befälhavare, som svarar: Bli inte upprörd av vad du hör från dem, och inte heller av vad de visar dig. Sök

Allahs hjälp och sätt din tillit till Honom. Skicka dem folk med insikt, gott omdöme och tålamod för att kalla honom att följa Allahs väg, och skriv till mig varje dag.

Sa'd skriver igen till de troendes befälhavare och säger: Rustum slog läger med sina trupper vid Saabaat. Han har tagit med sina hästar och elefanter och marscherat mot oss. Omar svarar för att lugna honom.

Sa'd är en smart, modig ryttare, profetens farbror, en av de första som konverterat och hjälpte i olika krig och räder. Inget svärd eller spjut av hans missade någonsin sitt mål. Han står i spetsen för sin armé i ett av de största historiska slagen som om han vore en vanlig soldat, inte bedragen av makt och inte handlande arrogant på grund av ledarskapet. Hans självuppskattning kunde fresta honom att helt förlita sig på sin egen kapacitet; men trots det vänder han sig alltid till de troendes befälhavare i Al-Madinah. Trots att mil och mil skiljer dem åt, skickar han honom ett meddelande varje dag och utbyter synpunkter, råd och åsikter medan det stora slaget ännu inte kommit.

Det berodde på att Sa'd visste att Omar i Al-Madinah aldrig beslöt ensam, utan rådfrågade muslimerna och profetens följeslagare runt honom. Trots krigsomständigheterna ville Sa'd inte beröva sig själv eller sin armé välsignelserna och fördelarna med offentligt samråd, särskilt om Omar, en man med stor inspiration, var bland dem som rådfrågades.

Sa'd uppfyllde Omars vilja och skickade Rustum, den persiske ledaren, ett antal av sina följeslagare för att kalla honom att följa islam och Allahs väg.

Samtalet mellan dem och den persiske ledaren varade länge. Slutligen avslutade de sitt tal genom att säga till honom: "Allah har valt oss för att vända vem Han väljer av Hans varelser från hedendom till monoteism, från livets trånghet till dess frihet, från härskarens orättvisa till islams rättvisa. Den som tar emot vårt erbjudande, lämnar vi ifred och avhåller oss från att skada honom. Den som kämpar mot oss, kämpar vi mot tills vi uppfyller Allahs löfte."

Sedan frågade Rustum: "Vad är Allahs löfte som Han gett er?"

Följeslagaren svarade: "Paradiset för våra martyrer och seger för de levande."

Delegationen återvände till Sa'd, muslimernas ledare, för att berätta för honom att det var krig. Sa'ds ögon fylldes härmed av tårar. Han hade

önskat så mycket att kriget skulle dröja en tid. Den dagen förvärrades hans sjukdom och han fick bära dess tunga börda. Bölderna spred sig över hela hans kropp, till den grad att han inte kunde sitta, än mindre rida sin häst för att delta i ett extremt ferocious och våldsamt slag.

Om kriget bara hade utlöstts innan hans sjukdom eller om det hade försenats tills han var botad och frisk igen, hade han bevisat sin tapperhet. Men nu... Nej, Allahs sändebud ﷺ hade lärt dem att aldrig säga "Om" för "Om" innebär svaghet. En stark troende är varken hjälplös eller svag. Lejonets klor reste sig därpå för att predika för sina soldater. Han inledde sitt tal med att citera följande ärorika vers: "Och Vi har skrivit i Zaboor (given till David) efter Toran (given till Mose): 'Mina rättfärdiga tjänare skall ärva jorden'" (21:105).

När Sa'd hade avslutat sitt tal ledde han sina trupper i Dhuhr-bönen och vände sig sedan mot sina soldater och proklamerade fyra gånger: "Allahu akbar (Allah är den Störste)! Allahu akbar! Allahu akbar! Allahu akbar!"

Ekot hördes över hela universum. Sedan sträckte han ut sin arm som en säker pil pekande mot fienden och skrek till sina soldater: "Låt oss börja detta slag åtföljda av Allahs välsignelser."

Med svårt uthärdliga smärtor steg han upp till balkongen av sin bostad, som han använde som boning och högkvarter.

På balkongen satt han på en kudde och lutade sig mot sitt bröst. Hans dörr lämnades öppen, vilket innebar att vid minsta persiska angrepp mot hans bostad skulle han fångas, levande eller död, men han var långt ifrån rädd eller skräckslagen.

Hans bölder blödde och plågade honom svårt, men han hade annat att tänka på. Sittande på sin balkong ropade, kallade och befallde han. Först till dem på en flank att träda fram mot höger, och sedan till dem på en annan flank att fylla ut den tomma platsen till vänster... Mughiiarah, titta framåt! Jurair, följ dem! Nu'maan, slå! Ash'ath, anfall, och du också, Qa'qa'. Framåt, framåt, profetens följeslagare!

Hans bestämda och hoppfulla röst förvandlade varje enskild soldat till en armé i sig. De persiska soldaterna föll som flugor och med dem föll elddyrkan och hedendomen. När de såg sin befälhavares och sina bästa soldaters död flydde de besegrade, skingrade resterna snabbt.

Den muslimska armén förföljde dem tills de nådde Nahawind och sedan Al-

Madaa'in. Där kämpade de för att slutligen bära med sig kejsarens tron och krona som krigsbyte.

I slaget vid Al-Madaa'in kunde Sa'd klara provet och bevisa sin tapperhet. Slaget vid Al-Madaa'in ägde rum två år efter slaget vid Al-Qaadisiyah, en period under vilken många kontinuerliga väpnade sammandrabbningar ägde rum mellan muslimerna och perserna. Till slut samlades de skingrade resterna av den persiska armén vid Al-Madaa'in självt, redo för en avgörande och slutgiltig scen.

Sa'd insåg att tiden var på fiendens sida; därför beslöt han att beröva dem denna fördel, men hur kunde han göra det? Tigrisfloden i sin översvämningssäsong stod mitt emellan honom och Al-Madaa'in.

Härvid ägde rum en händelse varigenom Sa'd lyckades bevisa att han verkligen förtjänade 'Abd Ar-Rahman ibn 'Awfs beskrivning av honom som Lejonets klor. Sa'ds tro och beslutsamhet stod glänsande inför faran, hånande och skämtande om det omöjliga med beundransvärd tapperhet.

Sa'd beordrade sin armé att korsa Tigrisfloden. Han beordrade dem att söka efter ett säkert, tryggt vadställe i floden som skulle möjliggöra deras övergång. Till slut hittade de en plats, men vadningen var inte fri från extrema risker.

Innan armén började korsa insåg ledaren Sa'd klokt nödvändigheten av att säkra deras ankomstplats på den motsatta stranden, där fienden campade. Därför förberedde han två detachement, det första kallat Skräckens detachement. Dess ledare var 'Aasim ibn 'Amr. Det andra kallades De stummas detachement, lett av Al-Qa'qa' ibn 'Amr.

Soldaterna i dessa två detachement var tvungna att möta många fruktansvärda situationer för att rensa en säker plats på den motsatta stranden för armén som senare skulle korsa. De fullgjorde sin uppgift med häpnadsväckande skicklighet. Sa'ds framgång den dagen skall alltid vara en orsak till historikernas förbryllning.

Sa'd själv häpnade över sin egen framgång. Det häpnade också hans följeslagare och ledsagare Salmaan Al-Faarisiy, som skakade på huvudet av häpnad och sade: "Islam är sannerligen ny. Vid Allah, haven har underkuvats av dem och landet har underkuvats av dem. Vid namn av Den i vars händer Salmaanssjäl ligger, de skall lämna det i grupp, som de trädde in i det i grupp."

Sannerligen, det är precis vad som hände. Som de trängde in i Tigrisfloden i grupp, så lämnade de den i grupp utan att förlora en enda soldat eller irriterade en enda häst.

Det hände att en träkopp föll från en av krigarna, som var ledsen över att vara den ende som förlorade något. Han kallade på sina följeslagare om hjälp att hämta upp den och en hög våg skuffade den till en plats där någon kunde plocka upp den!

Några historiska källor beskrev storheten av en sådan scen som flodövergången: Sa'd beordrade muslimerna att säga: "Allah räcker oss och Han är den bästa att sätta sin tillit till." Sedan trängde han in i Tigris med sin häst och folk trängde in efter honom. Ingen stannade kvar. De gick som om de gick på en landsyta tills de fyllde hela området mellan de två stränderna. Vattenytans yta kunde inte ses på grund av de talrika trupperna av ryttare och fotfolk. Folk fortsatte att prata medan de gick i vattnet som om de var på land, som ett resultat av deras känsla av säkerhet och lugn, deras tillit till Allahs dom och Hans seger, Hans löfte och Hans stöd.

När Omar utsåg honom till Iraks guvernör gav han sig ut för att bygga Kufa och etablerade grundvalarna för islam i vida, breda länder.

En dag klagade invånarna i Kufa till de troendes befälhavare angående Sa'd. De tappade kontrollen över sitt skröpliga, rastlösa temperament och framförde ett roligt påstående och sade: "Sa'd kan inte be ordentligt." Sa'd skrattade högt och sade: "Vid Allah, jag bad med dem exakt som profetens bön var. Jag förlängde de första två rak'ahs och förkortade de sista två."

När Omar beordrade honom tillbaka till Al-Madinah, blev han inte irriterad. Tvärtom svarade han omedelbart på Omars kallelse. Efter en tid beslöt Omar att sända tillbaka honom till Kufa, men Sa'd svarade skrattande: "Beordrar du mig att återvända till folk som påstår att jag inte utför mina böner väl?" Han föredrog att stanna i Al-Madinah.

När de troendes befälhavare Omar (Må Allah vara nöjd med honom) angreps, valde han sex av profetens följeslagare för att ansvara för valet av näste kalif. Omar sade att han valde sex av dem som profeten var nöjd med innan han dog. Sa'd ibn Abi Waqqas var en av dem.

Men det verkar utifrån Omars sista ord att om han hade valt en av följeslagarna till kalifat, hade det blivit Sa'd. Han sade till sina följeslagare

och rådde och berömde: "Om Sa'd skall bli kalif, är det bra; men om någon annan skall bli kalif, måste han söka Sa'ds hjälp."

Sa'd levde länge. Han isolerade sig under perioden av inbördestrid efter den tredje kalifen Othmansdöd. Dessutom beordrade han hela sin familj och sina barn att inte berätta nyheter för honom om vad som hände.

En gång var alla ivriga att känna till hans ståndpunkt, när hans brorson Haashim ibn 'Utbah ibn Abi Waqqas sade till honom: "O farbror, här är 100 000 svärd som anser dig mer berättigad till den saken (dvs. kalifatet)." Sa'd svarade: "Jag vill av de 100 000 svärderna, bara ett svärd som om det träffar en troende inte gör något, men om det träffar en icke-troende skär igenom."

Hans brorson förstod vad han menade och lämnade honom i sin isolering och säkerhet.

När tvisten slutade till Mu'aawiyahs fördel, som övertog styrets tyglar, frågade han Sa'd: "Varför kämpade du inte med oss?" Han svarade: "Ett mörkt moln passerade förbi mig. Jag sade till det: Schh! Schh! Jag stannade min ridkamel tills det passerat förbi." Mu'aawiyah sade: "Schh! Schh! kan inte hittas i Allahs ärorika Bok, men Allah sade: 'Och om två parter eller grupper bland de troende hamnar i strid, gör då fred mellan dem båda, men om en av dem gör uppror mot den andra, kämpa då (alla) mot den som gör uppror tills den rättar sig efter Allahs befallning'" (49:9). "Och du tog inte någons sida. Du var inte med den orättvise mot den rättvise, och inte heller med den rättvise mot den orättvise." Varpå Sa'd svarade: "Jag skulle inte ha kämpat mot en man (han menade 'Ali ibn Abi Talib) till vilken profeten ﷺ sade: 'Du har mot mig samma ställning som Haaruun (Aron) hade mot Muusaa (Moses), förutom att det inte kommer någon profet efter mig.'"

En dag år 54 e.H., efter att ha fyllt 80 år, befann han sig i sitt hus i Al-'Aqiiq och förberedde sig för att möta Allah.

Hans son berättade om hans sista stunder: Hans huvud vilade på mitt knä och han höll på att gå bort. Jag grät, men han sade: "Vad får dig att gråta, min son? Allah skall aldrig tortera mig. Jag tillhör paradiset!"

Fastheten i hans tro kunde inte försvagas ens av dödens skakande rädsla. Profeten ﷺ hade gett honom de goda nyheterna och han trodde fast på profetens ärlighet; varför var det då något att frukta? "Allah skall aldrig tortera mig. Jag tillhör paradiset!"

Men han ville möta Allah bärande det mest magnifika och mest underbara minnet, ett minne som förenade honom med sin religion och sin profet ﷺ. Därför pekade han mot sin koffert. De öppnade den och tog fram en gammal, trasig, nött klädnad. Han beordrade sina fränder att svepa honom i den klädnaden och sade: "Jag mötte de icke-troende i slaget vid Badr iförd den. Jag har sparat den till denna dag."

Sannerligen, denna nötta klädnad var inte bara en klädnad. Den var faneret som vajade över ett långt, stort liv. Vår hjälte levde det ärat, modigt och trofast.

Den siste muhajiruns kropp begravdes i Al-Madinah och lades tryggt bredvid en grupp av stora följeslagare som föregick honom till Allah. Deras utmattade kroppar hade äntligen funnit ett säkert skydd i Al-Baqii's mark.

Adjö, Sa'd. Adjö Sa'd, Al-Qaadisiyahs hjälte, erövaren av Al-Madaa'in, den som för alltid slocknade den dyrkade elden i Persien!